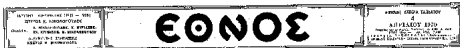


Αναρτήθηκε σε διάφορους ιστότοπους πως σταματά την έκδοσή της «το Έθνος της Κυριακής». Αν και δεν είναι πρώ τη φορά που συμβαίνει κάτι παρόμοιο στην ιστορική εφημερίδα, δεν θα διακινδυνεύσουμε πολλά αν υποστηρίξουμε ότι είναι η τελευταία.



Έχοντας τις ρίζες της στα πρώτα χρόνια του εικοστού αιώνα, παίρνει μαζί της στο περιθώριο όχι μία, αλλά πολλές εποχές. Ήταν στο μέσο της πρώτης πρωθυπουργικής θητείας του Ελευθέριου Βενιζέλου, τον Οκτώβριο του 1913, όταν κυκλοφόρησε για πρώτη φορά.

Ευθύς εκ πρώτης στιγμής, τάχθηκε υπέρ του Κρητικού πολιτικού και αναγκάστηκε για πρώτη φορά να διακόψει την έκδοσή της, σχεδόν τρία χρόνια αργότερα τον Νοέμβριο του '16 μέχρι τον Μάρτιο του '17, λόγω του εξαιρετικά οξυμένου κλίματος του εθνικού Διχασμού.

Εκείνη η πεντάμηνη πρώτη διακοπή ήταν πολύ μικρή σε σχέση με την δεύτερη που κράτησε σχεδόν τέσσερα χρόνια, από το 1941 και την Γερμανοϊταλική Κατοχή, έως τον Ιανουάριο του '45 που ξανακυκλοφόρησε.

Παρέμεινε σταθερή στα κεντρώα αισθήματά της, υποστηρίζοντας τον Γ. Παπανδρέου και τον ανένδοτο αγώνα, με καταφανώς αντιδεξιές τοποθετήσεις, ειδικά στα Ιουλιανά.

Η στρατιωτική δικτατορία μαζί με όλα τα δεινά κόμισε, τον Απρίλιο του '67 και αυστηρή λογοκρισία. Όταν τον Οκτώβριο '69 το καθεστώς αλλάζει την προληπτική με ένα είδος

κατασταλτικής λογοκρισίας, υπάρχει ένα πιο ελεύθερο πεδίο, αλλά εισαγγελείς και δικαστές ευθυγραμμιζόμενοι με τις εντολές μοιράζουν χρόνια.

Έτσι συνέβη και με το «Έθνος», όταν σε συνέντευξη του ο Ι. Ζιγδης έκανε λόγο για επιστροφή στη «δημοκρατική τάξη». Με τη δημοσίευση της δήλωσης του, συνελήφθησαν οι εκδότες, ο διευθυντής σύνταξης ο αρχισυντάκτης και ο Ζιγδης. Προσήχθησαν σε δίκη και καταδικάστηκαν σε ποινές από 13 μήνες έως πέντε έτη οι οποίες συνοδεύτηκαν και από 5μηνη στέρηση της ατέλειας του χαρτιού για την εφημερίδα. Χωρίς διευθυντικό προσωπικό, κάτω από κλίμα αφόρητων πιέσεων και με την οικονομική καταστροφή να έρχεται, η εφημερίδα, μοιραία, ανήγγειλε την αναστολή της έκδοσής της.

Θα περνούσαν λίγα χρόνια μέχρι να ξαναβρεθεί στα περίπτερα. Τέσσερα χρόνια μετά την Μεταπολίτευση ο τίτλος θα περνούσε στα χέρια του Γιώργου Μπόμπολα πρώην επονίτη, σημαντικού επιχειρηματία, που μετά την ίδρυση τεχνικών εταιριών στρέφεται στο χώρο του Τύπου. Κι έτσι πέντε εβδομάδες πριν τις εκλογές του '81, καθώς το Πα.Σο.Κ κάλπαζε προς την εξουσία, το «Έθνος» επανεκδίδεται ως η πρώτη έγχρωμη τάμπλοϊντ εφημερίδα στον τόπο μας. Σύντομα θα ανέβαινε στην πρώτη θέση της κυκλοφορίας, φτάνοντας και τις 200.000 αντίτυπα σε ημερήσια βάση.

Σε αυτό, βέβαια, συνετέλεσε και ένας άνευ προηγουμένου γενικευμένος λαϊκισμός, που επέβαλε δισέλιδα έγχρωμα ανοίγματα με διαμελισμένα πτώματα που είχαν επανασυνδεθεί πάνω στο μάρμαρο των νεκροτομείων παρόντος του αστυνομικού συντάκτη της εφημερίδας. Η μετάβαση από το μάρμαρο του στοιχειοθέτη στην φωτοσύνθεση δεν ήρθε αβρόχως ποσί.

Πολιτικά συνέχισε στην ίδια περίπου θέση, υποστηρίζοντας το Πα.Σο.Κ., κάτι που θα άλλαζε όταν ξέσπασε το σκάνδαλο Κοσκωτά. Ταυτόχρονα γύρω από την εφημερίδα δημιουργήθηκε, συν τω χρόνω, ένας πολυεπίπεδος, τεράστιος εκδοτικός οργανισμός, με μεγάλη αδράνεια και αντίστοιχη ισχύ. Όσοι εργαζόμενοι πέρασαν σημαντικό χρονικό διάστημα στους κόλπους του, έχουν να λένε για το οικογενειακό κλίμα που επικρατούσε μέχρι την είσοδο της εταιρείας στο Χ.Α.Α., στο γύρισμα του αιώνα. Εκείνο το κλίμα ήταν κάτι που έσβησε με την εταιρική μεταρρύθμιση. Καθώς όλα άλλαζαν, άλλαξε και ο «Πήγασος», όπως ήταν πλέον το όνομα της εκδοτικής επιχείρησης.

Το 2005 με το διαβόητο νόμο περί βασικού μετόχου έφθασε πολύ κοντά στο να αλλάξει χέρια, αλλά απ' ότι φάνηκε ήταν πιο εύκολο να αλλάξει ο νόμος και ο φτερωτός ίππος

συνέχισε τη ρότα του στα χέρια της ίδιας οικογένειας, για μια ακόμα 12ετία. Η βαθιά ύφεση που ξεκίνησε από την άνοιξη του '10 και τα αλλεπάλληλα μνημόνια, σε συνδυασμό με φαινόμενα κακοδιαχείρισης μοιραία επηρέασαν τον Πήγασο. Από το '15 τα σημάδια ήταν εμφανή και μέρα με τα μέρα μεγάλωναν.

Με τους εργαζόμενους να είναι απλήρωτοι επτά μήνες, με ταραχώδεις συνελεύσεις, με επαναλαμβανόμενες απεργίες, με το ευρύτερο οικονομικό κλίμα να είναι σφόδρα αρνητικό και με σημαντικά συσσωρευμένα χρέη απέναντι σε τράπεζες, το θέρος του '17 σταμάτησε την έκδοση της για τέταρτη φορά, μετά τις περιπτώσεις του εθνικού Διχασμού, της Κατοχής και τη Χούντα. Μελαγχολική κι αχώνευτη ήταν πλέον, η εικόνα του άδειου, τεράστιου οικοδομήματος στην Μεταμόρφωση όπου εργάστηκαν χιλιάδες, για άπειρες εργατώρες.

Στις 29 Ιουλίου του 2017, η εταιρεία DIMERA INVESTMENTS L.T.D., πλειοδότησε σε σχετικό διαγωνισμό που έγινε και απόκτησε τον τίτλο, καταβάλλοντας τρία εκατομμύρια ευρώ. Επανεκδόθηκε στις 16 Σεπτεμβρίου του 2017, μην καταφέροντας να ακουμπήσει ούτε το 2% της κυκλοφορίας δεκαετίας του '80. Με μέση κυκλοφορία 2.500 φύλλα ημερησίως, το μέλλον φαινόταν τραχύ και κοντό. Άντεξε σχεδόν δυο χρόνια. Η έκδοση του ημερήσιου φύλλου αναστάλη στις 30 Ιουλίου 2019. Μολοντούτο συνέχιζε την έκδοσή του το φύλλο της Κυριακή. Δώδεκα μήνες αργότερα, τον Αύγουστο του '20, εν μέσω πανδημίας και άλλων απειλών, ανακοινώθηκε η διακοπή και της έκδοσης του Κυριακάτικου φύλλου. Κι έτσι μια εκδοτική ιστορία 107 ετών κλείνει, κατά πως φαίνεται, οριστικά τον κύκλο της.

Από τον Ελευθέριο Βενιζέλο και τον Εθνικό Διχασμό, στην Κατοχή και την Χούντα το «Έθνος» όπως και τόσα άλλα στοιχεία της Ελληνικής κοινωνίας άντεξαν. Οι ανατροπές όμως του 21ου αιώνα ήταν τέτοιες και τόσες που το έσβησαν από τον καθημερινό χάρτη, όπως και αρκετά άλλα, μετά, πρέπει να αναφερθεί αυτό, από χρονικά διαστήματα σχεδόν διατεταγμένων ατελείωτων πάρτυ, που έσπρωξαν τα πράγματα εκτός ορίων αντοχής, χωρίς φυσικά να λησμονείται η θυελλώδης διείσδυση του διαδικτύου.

Το πέρασμα του ελέγχου από πρόσωπα με δραστηριότητες αμιγώς εκδοτικές, σε εκείνα που ανάμεσα σε άλλα είχαν και εκδοτικές εταιρείες, σε συνδυασμό με άλλες εξίσου σημαντικές παραμέτρους και αλλαγές φάνηκε καταστροφικό όχι μόνον για το «Έθνος» αλλά για το σύνολο του Τύπου. Του έντυπου οπωσδήποτε.

Ο λογαριασμός, ως γνωστόν, έρχεται στο τέλος.

Μερικές ιστορίες από τα τελευταία χρόνια του φτερωτού ίππου, [εδώ](#)

υ.γ. Πάνω στις μέρες που κυκλοφορούσε η είδηση για το τέλος της εφημερίδας, κατέφθασε και το μαντάτο του θανάτου του Τάσου Παπαχρήστου. Σαλονικιός, ζυμωμένος από την εφηβεία του στα βαρέα αθλήματα μέσα στο Καυτατζόγλειο, φανατικός Ηρακλειδεύς, παντρεύτηκε την αθλητική δημοσιογραφία από το '82 με τα πρώτα του επαγγελματικά βήματα να τα περπατά στον «Φίλαθλο». Ακολουθώντας, πέρασε κάποιες δεκαετίες στο «Έθνος», ακολουθώντας τα μεγαλύτερα, σε παγκόσμια κλίμακα, αθλητικά γεγονότα και δρώμενα.

Μοιραστήκαμε τα τελευταία χρόνια της εφημερίδας, στον ίδιο χώρο, καθώς το αθλητικό τμήμα και «αυτοί που γράφαν για αυτοκίνητα» συμβίωναν στον πρώτο όροφο, ανάμεσα σε αυτές τις πορτοκαλιές τάχα αβανγκάρντ ξυλοκατασκευές και τα χύδην καλώδια από το ταβάνι. Κρατώ τις ζουμερές αφηγήσεις του για τα έντονα χρόνια της νιότης του, μα και για τις πολυάριθμες εμπειρίες του από τις αποστολές ανά τον κόσμο και ασφαλώς τις τηλεφωνικές επικοινωνίες με την μητέρα του η οποία ζούσε στη Θεσσαλονίκη αυτόνομη σε πλήρη διαύγεια αλλά με ένα πρόβλημα στην ακοή. Α ρε Τάσο!